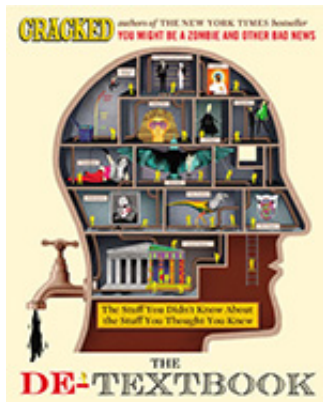

Cracked.com - The De-Textbook

Dit boek is op veel pagina's simpelweg 'over the top' maar vooral ook een bron van tegendraadse wijsheden en vooral een manier om te realiseren dat zelfs de meest simpele ideeën, waar we nooit aan twijfelen, juist ook arbitrair of twijfelachtig zijn.

Dat inzicht lijkt me uiterst relevant voor elke docent - die hopelijk hiermee zijn eigen lesinhoud tot in de laatste details kan relativeren. Er is geen algemene waarheid die we de leerlingen moeten leren. Juist als je denkt dat je algemeen geaccepteerde dingen aan het uitleggen bent ook dan zou je op zijn minst daarbij moeten vertellen dat hier ongetwijfeld leugens of halfwaarheden bij komen kijken. En daarnaast geeft het volgens mij zicht op hoe een kritische leerling en gevatte student in staat is om een soort sceptis te ontwikkelen omtrent álles wat ja als docent staat te vertellen. Het geeft een idee van een soort algehele onverschilligheid die niet uit luiheid ontstaat maar eigenlijk voorkomt uit een soort weigering het meest gangbare als meest geschikte antwoord of oplossing te zien.

Ik denk niet dat dit het idee van school en onderwijs ondermijnt. Ik denk juist dat vanuit die instelling en met dat in het achterhoofd nog wel eens hele interessante lessen kunnen ontstaan op school. Maar eerst moeten we dan wel durven de huidige conditie van school onder ogen te zien:

Welcome to school, the propaganda wing of your parents' battle to win your hearts and minds, or at least get you to "quiet down for a single goddamn second before Mommy does something crazy." An annoying number of pointless questions are going to start popping into your head. You come into the conscious part of your life as a barely contained vortex of pure uncut curiosity, and the people in charge of your education are like Danny Glover in the *Lethal Weapon* movies—counting down the days until they're able to retire with some peace and quiet, and most assuredly too old for this shit.

Teachers are fighting a nonstop battle to bring the energy in the room down to their level, which meant there was some stuff they couldn't tell you about. Because the truth is, and don't tell them we told you this, the world around you is fucking amazing. It's just way

easier to manage a classroom full of children on the verge of falling asleep than one that is vibrating with sheer, joyous energy because nobody can freaking believe how goddamn amazing blue whales are!

And so, they edited the coolest stuff out of the stories they taught you, inundated you with dates and names and other curiosity-dampening instruments to clog the information-craving hole in your brain that churns out questions like, "Yeah, but why is the stuff *inside* of the leaves green?" One thing is for certain: They never came clean about completely biffing your education, which is how you came to construct your view of the world on a foundation of lies and half-truths that totally missed the point.

(Tot zover een stuk uit de introductie van dit boek, meer is te lezen via [Penguin](#).)

De opzet van wat er volgt in dit boek is grofweg als volgt: een algemeen geaccepteerde 'feit' of gangbare manier van doen wordt als mythe of abnormaal behandeld. Er volgt een kritische behandeling en een vraag voor een kladdiscussie. Daarna wordt een nieuwe invalshoek geopenbaard en uitgelegd. De meest 'normale' dingen komen aan bod (zitten, poepen, ...) , maar ook de gangbare onderwijskennis is op die manier aangepakt en soms zelfs belachelijk gemaakt. Waarom doen we eigenlijk zoals we doen? Waarom nemen we sommige kennis voor 'waar' aan? En wat maakt dat we aan sommige basale dingen niet eens meer twijfelen?

Antwoorden vinden we niet in dit boek, behalve dan het hierboven geciteerde openingsstatement. Misschien is dat statement dan ook wel voldoende en hoef je de rest van het boek niet te bekijken. Toch raad ik iedereen aan om dit boek te lezen en serieus te nemen. Zie het als een serieus boek ondanks of dankzij de vrolijke toon en dat [cracked.com](#) eigenlijk gewoon een stel grappenmakers is. Lees het niet als een grappenboek, maar probeer jezelf zover te krijgen om bij elk voorbeeld de relativering te laten overwinnen en de verwondering toe te laten. Vraag jezelf af: zit hier niet wat in? Is het ook eigenlijk niet best absurd?

Hopelijk besluit je daarna de zelf gebruikte onderwijsboeken en leerstof vooral ook als een zelfde soort collectie arbitraire of absurde 'feiten' te zien. En vraag je daarna zelf af: wat zou de moeite waard zijn om ondanks dit alles toch te onderwijzen? Wat zou je kunnen vertellen zodat we niet blijven zitten met een gevoel dat we niet het meest belangrijke punt missen, dat we de feiten die er echt toe doen negeren... welk wereldbeeld zou je aan de leerlingen willen opdringen? Durf je het als docent aan om eens een keer de energie juist niet in te dammen? Om te laten zien dat de wereld helemaal niet duf, stoffig of feitelijk is?